

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

64. An quando adest periculum obliviscendi multa peccata, teneatur quis
jure divino confiteri etiam ante annum? Ex p. 3. tr. 4. res. 69.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Sup. hoc in Ref. not. præterita, a §. Hoc supposito, & supra in Ref. 57. & infra ex Ref. 144. §. Secundo. & in aliis §§ earum annotationi. Sup. hoc in Ref. & §. not. primæ hujus Ref. & cum eodem G. anado hic citato, addito Su. rio infra in tr. 5. Ref. 37. §. 1.

Sup. hoc infra in Ref. 125. & lege ejus not. Cum eodem Granado tum, hic infra citato.

Sup. hoc infra in Ref. 71. §. 1. prope finem, a vers. Et tandem m. & in Ref. 123. ad lin. 2.

Sup. hoc in Ref. not. præterita, & in eisdem §§. & vers. & in Ref. 72. Sup. hoc infra in Ref. 124. & in Ref. 125. §. 1. vers. Secundo. & infra in tr. 4. lege doctrinam Ref. 53.

dicto quando videlicet penitens non confitetur aliquod peccatum ad evitandum damnum grave, Sotus, & Henriquez putant teneri, cum primum, possit ea peccata, quæ tacuit confiteri. Sed probabilius est, quod Suarez affirmat, scilicet sufficere, si ita confiteatur cum item accedat tempus, in quo obligat præceptum confessionis. Et ita docet etiam Granado in 3. part. D. Theol. contr. 2. tr. 9. disp. 5. sect. 3. n. 2. 1. qui etiam optimè observat n. 2. 2. in casu, de quo loquitur licitè esse dimidiare confessionem, & tacere aliquod peccatum non solum quando adest præceptum divinum, aut Ecclesiasticum confessionis, sed etiam si longo tempore differenda esset confessio, etiam cum præceptum non obligat, rectè docet Suarez posse dimidiari, quia illud est notabile nocuum, scilicet privari diu fructu hujus Sacramenti, & ad illud vitandum licebit non integrè confiteri, quando aliter non potest defectu confessarij. Si verò ex quo tempore elapso speraretur venturum confessarium, cui absque incommodo possint omnia peccata declarari, ille foret expectandus, quia præceptum divinum integritatis confessionis id saltem requirit.

6. Sed ex his observandum est, quid faciendum sit quando penitens sanus accederet ad confessionem in eo eventu, quo communionem sine gravi scandalo præmittere non posset, aliunde verò occurrit necessitas confessionis adeo longè ut tunc perfici non possit: dicendum enim est tunc licitum esse communicare præmissa contritione. Quod si forte contritio non eliceretur, & timeretur prudenter eliciendam non fore à penitente; probabile mihi est posse confessionem dimidiare, quia tunc casus urget vitandi scandali, quod est notabile nocuum propter quod potest penitens dimidiare confessionem juxta dicta; & non vitabitur, nisi accedendo ad communionem: cum ergo ad hanc non liceat peccatori accedere, nisi præmissa confessione, aut certè contritione, in aliquibus casibus, qui crederet, se non nisi attritionem habere, deberet confessionem præmittere, ne alioqui novum peccatum committeret. Ita Granadus ubi supra.

7. Ex dictis jam apparet, me olim rectè consuluisse contra Medinam in sum. lib. 2. cap. 7. in fin. quod si tempus præcepti Ecclesiastici, & à fortiori divini, confessionis instaret, & vir ignoti idiomatis non habeat copiam confessarij, qui illum plenè intelligat, posse absolvi auditis iis peccatis, quæ aliquo saltem modo percipi potuerint à confessario: facit enim in eo casu quod potest, & moraliter censetur impossibilis major declaratio. Vide Granadum loc. cit. n. 2. Leand. de Sac. som. 1. tract. 5. disp. 6. q. 56. qui idem asserit dicendum esse de homine muto, surdo, aut balbutientis linguæ, quod etiam tenet Layman lib. 5. tract. 6. cap. 8. n. 9.

8. Et tandem si aliquis hic querat, quid faciendum esset, cum Parochus defert Eucharistiam ægroto statim communicaturo, & dum audit brevem reconciliationem advertit penitentem teneri ad longam confessionem eo quod per multum tempus mentitus fuerit in præcedentibus confessionibus. Respondeo, quod si ægroto mors imminet, ita ut non supersit locus integræ confessioni, audiat ea peccata, quæ pro temporis opportunitate declarare poterit, & facta generali accusatione cæterorum eum absolvat, & statim Divino pane reficiat; si verò mors non imminet, & saltem spatio dimidiæ horæ nequeat confessio tunc integra fieri, eliciat ægroto actum contritionis, & sumat Eucharistiam, differaturque confessio in aliud tempus, quia tunc licitum erit communicare non præmissa confessione, ut

scandalum additanti evitetur, si quidem confessio ritè tunc fieri non potest, & superest tempus, quo perfectè fiat. Ita Granadus ubi supra, & alij, quos ego alibi adduxi.

Alibi in Ref. not. præterita.

RESOL. LXIV.

An, quando adest periculum obliviscendi multa peccata, teneatur quis jure divino confiteri etiam ante annum? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 154. aliàs 155.

§. 1. **A**ffirmativè respondet Medina Complutensis C. de pœnit. tr. 2. q. 14. §. 2. sub fine, & ex moteris Didacus, Nugnus in 3. part. tom. 2. q. 6. art. 5. diff. 1. concl. 4. quia jure naturæ tenemur ad faciendam integram confessionem; ergo quoties ex dilatione oritur periculum obliviscendi peccata, toties tenemur confiteri, unde sequitur multos, qui tantum confitentur semel in anno, violare hoc præceptum: atque aded sunt etiam in hac parte examinandi à Confessario, ut accusent se de tali violatione, saltem ad cautelam. Ita Nugnus.

2. Sed hæc opinio non est tenenda, & illam repellunt Turrianus de pœnit. q. 6. art. 2. disp. 1. q. 9. dub. 4. Villalobos in summa, tom. 1. tract. 9. diff. 27. mem. 7. Coninch de Sacram. disp. 5. dub. 2. n. 33. Henriquez lib. 4. c. 4. n. 8. Sotus in 4. disp. 18. qu. 1. art. 4. concl. 7. Filiucius tom. 1. tract. 7. cap. 2. num. 36. & alij, quia sic etiam infra annum sæpè homo obligaretur confiteri, nam regulariter non potest homo recordari peccatorum unius anni. Cum autem Ecclesia determinat obligationem juris divini, si hoc sæpius requireret, malè Ecclesia fecisset, quod dici non potest. E contra, si quis peccata scriberet, ne traderet oblivioni, posset differre usque ad mortem. Ergo, &c.

3. Restat modò respondere ad argumentum Nugni. Dico igitur nos teneri integrè omnia peccata nostra mortalia confiteri, quorum, dum confitemur, recordamur, & moralem diligentiam adhibere, ut possimus prius ea omnia in memoriam revocare; non tenemur tamen extraordinariam aliquam diligentiam adhibere, ne ea obliviscamur, alioquin quando nollemus, aut etiam non possemus ea statim confiteri, teneremur ea statim scripto annotare, imò quicumque multa peccata fecissent, tenerentur ea prius scripto mandare, & ex charta confiteri, qui aliàs exponunt se alicui periculo, ne aliqua per oblivionem omittant. At hæc omnia sunt absurda. Ergo, &c.

Sup. hoc in Ref. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170.

RESOL. LXV.

An teneatur prævenire confessionem, qui timet, quod quando obligabit confessio, non erit copia Confessarij? Idem est de præcepto Communionis, & auditionis Missæ? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 69.

§. 1. **A**ffirmativè respondeo cum communi DD. quos citant, & sequuntur Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 36. sect. 6. mm. 5. & novissime Fagundez pr. 3. lib. 1. c. 6. mm. 5. & Layman in Theol. mor. lib. 5. tr. 6. c. 5. n. 9. * nam si quis in die festo prævidet, se posse audire sacrum hora 9. teneatur anticipare tempus, & audire hora tertia, si in ea potest, & in nona non potest, & idem dicendum de præcepto communionis, ut supra dictum est.

Sup. prima diff. hujus citati infra in Ref. 81. & in tr. 4. n. 9. ex Ref. 51. §. Sed in principio.

* Sup. hoc in c. 3. n. 9. ex doctrina Ref. 14. post medium §. ult. & in tr. 9. ex Ref. 11. §. Sed prope finem.